

Kálmán Eszter

**Szálló
Madár**

TARTALOM

Poetry I.

opus

Doors
J.M.-nek
Vad Szerelmem
Joyride
Lee balladája
Lee van Cleef
A középkor alkonya
Lancelot
Monszun rága
Káli

ego - mundus

A karaván halad
Mindennap I.
Mindennap II.
Ki vagyok?
Switch
Most
Fragmentum
Töredék
Azonosság
Én
Magánkozmosz
Elmúlás
A szépség szíve
Ha kokainálmod elkezdődik
Zen
Utazás
Madarak és halak ciklusa
Érdemes?
Végleg
Mini abszurd

nocte

Alkonyat Rómában
Leszáll a nap
Éjszaka
Álom
Boszorkányéj

amor

Álomvers
Szerelem
Szerelem
A vágyódás erdeje
„Majd elmúlik”
Napfogyatkozás
Ő
Vad idill
Délután

ars regiones pingendi

Olasz hajnal
Bibione
Szieszta
Őrség
Őszünnep
Révülés

iesus

Ahogy bejött a városba...
Lépések
Miért ?
Kegyelmezz nekem!
Jaj!
Köszönöm
Péntek
A Passió margójára

The (happy) end

Kifosztás

Poetry I.

Mennyi szót
elmondtak már!
Nekünk semmi sem maradt
a vasbeton tornyok árnya alatt.

opus

*„Zenéről írni olyan,
mint táncolni az építészetről”*

Doors

Miért nem kék a folyó
sárga habja
zavaros áradatot
sodor a partra

utazz rajta
utazz át

Utazol magadra zárt börtönödben
ne nézz hátra

utazz rajta
utazz át

Utazz a zenével
őrült angyalok képeivel

utazz rajta
utazz át

Utazz a fűvel, jóbarát
az éjszaka képeit hinti rád

utazz rajta
utazz át

Ne nézz hátra
gyilkosod mögötted áll

utazz rajta
utazz át

Gyilkosod vagyok
várok rád!

J.M.-nek

mi újság	bőrnadrág
harmadfény	hull ma rád
kergetlek, vacogok	
tapogató vén falak	
homályok, mélységek	
csillog még fémöved	
ujjhegyek	fekete
belémvág	éjjele
mikrofon	kéjzene
testsikoly	vérerek
falakhoz csapódás	
a sötétség tör ma rám	

Vad Szerelmem

Vad Szerelmem egyszer
lovagolni indult
elment a tengerhez
s az ördögtől pénzt koldult

Vad Szerelmem lován
a tengerhez ért
körbenézett s látta
tűz árad felé

Vad Szerelmem ekkor
gyöngyöt szórt a szélbe
s követve a nyomot
elindult le délnek

Vad Szerelmem lova
égve szállt a szélbe
áldozatként vére
hullott le a mélybe

Vad Szerelmem végül
az ördöghöz elért
s kérte tőle szépen
saját elholt lelkét

Vad Szerelmem bolyong
lelke helye vérzik
az élet őt úzi
a halál kerüli...

Joyride

vad motor
száguldás
éget a fény
belémvág
fönn madarak
zuhanó táj
a kanyaron túl
az öröklét vár

Lee balladája

Igen, ő még tudta ezt: röhögve megdöglenni egy nő ágyában, miközben minden sarkon puskával leselkedtek rá, csillagokra bámulni, bár a vérszomjas farkasok már körbezárták, üres gyomorral vágtatni az égő nap alatt, nyerni és veszíteni mindent egy éjszaka alatt, nyugodtan aludni, miközben ellenségei már a nyomában jártak, igen, ő még tudott szívből nevetni, ha látta a rettenetes buzgalmat, amivel rá vadásztak, vagy ült a zuhogó esőben, egy dalt dúdolván a rég kihúnyt tűz mellett, és úgy gondolta melege van.

Nála szebben senki sem pengette a gitárt
akkor is amikor rátörtek egy ivóban
csak felnézett, s annyit szólt:
„Korán jöttetek”
- s játszott tovább.

S hiába vitték végig
bilincsben és a ló farához
kötve végig a városon
mikor letörölték arcáról a vért,
látszott, hogy mosolyog.

Senki sem gyalázta,
csak álltak és nézték,
hogyan viszik őt,
az utolsót,
végig a városon.

És este csak megálltak
az emberek, néztek
a város vége felé mintha
várának valakit

csöndesen pipáztak
és nem ropogtak többé fegyverek
és minden nyugodt lett
És mindennek vége lett.

Lee van Cleef

...és a fagyos februári utcán egyszer csak szájharmonikaszó hallatszik. Ez csak ő lehet.
Ő igen. Lee az, aki fellép a buszra, kalapját szemébe húzva. Lee az, ki nem halt meg soha.
És az se igaz, hogy fényképész lett volna vagy ilyesmi. Nem, az ő lova ma is ismerősen nyérít a szikrázóan kék ég alatt a vörös sziklák tövében. Odatart Lee is, és mi mindannyian.
Meleg földre, fehér virágok közé. Hej, hej Lee, te vén zsvány, elhittük neked, hogy itthagytál minket. Hej, s te csak állsz csípőre tett kézzel, szájad sarkában a cigarettacsikk - és nevetsz rajtunk, ugye Lee, nevetsz, hogy ilyen bolondok vagyunk, hogy elhisszük neked azt is, hogy meghaltál... S mi négy beteg, ázott kutya, várunk téged minden utcasarkon az éles szélben. Fázunk, s nincs itt Lee, és négy napja nem ettünk, és nem mondja senki: hej, hej!

Oda se neki! Csak húzd meg a szíjad, ülj fel a lóra és vágassunk, hej, hej! De nincs már ló és Lee sincs és tavasz sincs. Nincs semmi sem. Csak a hideg és egyedül állok az utcaszélen.
A busz sem jön. Zuhog a jeges dara.

Hej, Lee, én megfagyok!

A középkor alkonya

A sárkány a katedrális tornyába ütközött.
György, a szent, már messze járt.
- Na, nekünk már bealkonyult -
Motyogta a vak éjjeliőr.
Kitépett kódexlapok szánkáztak a földön

Lancelot

leveted álorcád
elveted koronád
páncélod lábadhoz hull
kardoddal önmagad szúrod át

test a testhez ér
bőr a bőrbe vágy
szépséged meztelenség
oldaladon a régi seb ég

Monszun rága

Zuhogó kék esőben
duzzadó zöld rét közepében
ázott hajjal, meztelen talppal
fehérruhás leány lépdél a patakban

Káli

A nagyhajú sötét asszony
táncában lüktet vérfolyóként
az élet s vele a pusztulás
kínja és gyönyöre.

ego - mundus

Az Én - az valaki más.

A karaván halad

A karaván csak egyhelyben áll
Míg a háttér mozog mögötte
mintha menne ugyan
Valahonnan - valahová.

Mindennap I.

fordul a gyönyörű fej
csak a mosolyát látni
a villamos nagyot zökken
bőr a bőrhöz ér
felszikkaszt a napsütés
házak úsznak egymás felé
valaki csengőn kacag
te ott állsz esőkabátodban
a feleslegesség mámorító tudatában
kihúzd magad
s mint ázott garabonciás
homályos ablakok közt
indulsz a pocsolyák tükrén át
aznapi életed felé

Mindennap II.

Ölni tudnék.
Most igen -
súgod,
és ülve maradsz
a széken, illedelmesen
széthúzva ajkaid,
hogyan éppen csak
látni lehessen
fogaid szélét:
Mosolyogsz.

Ki vagyok?

Talán lovag vagyok. Talán más.
Ismerjetelek rám.
Ismerjetelek és lássatok,
ahogyan én,
és csak egy pillanatra.

Switch

Csak át kell öltöznöd.
Csak másképp kell élned!

Most

Ne menjen el,
ne nézzen rám
Fűzőld szemével
- kobolddá válok
magam is

Fragmentum

a Király a habokba gázol
hatalmát megosztja a széllel
kardjával elválasztja a világot
a tenger már trónját ostromolja
a sötét felhők egyre beljebb űzik
ott mélyen egy új világot remél

Töredék

Lidércárnyad
kicsalogatott az éjszakába
vak mezőn
hagyva a rettenetnek
Színes gyöngyök
hullanak
szürke nappal
a szemünkből
Szemeimben köd úszik
a lovasok jobb vidékre távoztak
néma csönd fojtogat
laposan alszik a szemhatár
légy irgalmas az eltévedt vándorhoz!

Azonosság

Gyermek és boszorkány
egy az ártatlanságban
szörny-körök mélyén
a riadra tágult szem
ő maga

Én

A mélységbe tárult idő
szédít mámort és erőt
pörögve egyre beljebb
önmagába fordul
a középbe ér

Magánkozmosz

Magába néz a más
önnön maga képét csillagozza
végtelen tükör az élet
árnyas szobákon át
kóborol a lélek.

Elmúlás

Virágok szirma lebeg a szélben
hervadó gyökerek szaga száll
rothadó kőkockák mállanak az éjben
a csöndben medret váj az emlékezés

A szépség szíve

Gyöngyök ragyognak
lábad nyomán felpúposodik
a homok, mozdulatlan
hullámverés
lélekedet

Ha kokainálmod elkezdődik

szerelem virágzik a bőrödön
gerinced zenévé válik testedben
hegedűszólamok sikoltanak
a csillagok felé repülő angyalok
kúsznak a farkassá vált fiak
arany ködben olvadnak fel
méz cseppen a barackfákról
meztelenséged vágyba vált
kardoddal szúrd át magad
csúcspontra érsz s alázuhansz
kéjbe görcsöl a világ
...a lélegzések elcsitulnak
a hullámlázások betöltik a teret.

Zen

fuvolaszó
tea gőze
egy csepp fény.

Utazás

vihar előtti éjszakában
sámánsátorban dob remeg
állatfejek reám néznek
fehér szarvasok népe
körbevesz

Madarak és halak ciklusa

I.

Szétfeszül tenyereimben
a Mindenség
Hajolj a széllel szét
fordulj a tengerek felé
Dúdold a delfinek dalát
és neved rám
Ahogy hajlok én is
feléd
Szétfeszült tenyereimben
a Mindenség
Hát neved rám
hangunk az óceán

II.

Fegyvert emelek
remeg a térdem
feszül a testem,
és dermed a vér
egyetlen percre
megáll az idő
és megáll az ész
fegyver se kell
a puszta kéz
neked elég

III.

Egy arc a sötétből
homályos szemek
legörbedt száj
ragyás az áll
törött az orr
Valaha szép volt
angyali bőr
isteni fény csillant
a szempillák tövén
A válasz tán
a szájak sarkában feszül
ha égne a régi tűz,
de remeg a száj
és vergődik a kéz

Halántékán
lüktet a véred,
tépd fel
tiéd az élet
s kettős az érem
nyeld le a mérget
hagyd hogy hasson
itassa át léted
kérlek
ne nézd le
védelme téged

IV.

hörögj, átkozz,
mérgezz, vérezz
értem, kérlek,
úgysem érted
mire jó nekem
ez a véges élet
szerencsétlen szerelem!

V.

Ird szárnyaiddal
az égre fel
szeld át mindenség tavát
menetelj a késsel
szeretkezve érjen
ne vágyj az égre
taposd szét szerelmed szemét
palotája romjaira
omoljon zokogva
átdöfve torka
vértől úszik a kád
s te csak dalold
a sirályok dalát.

Érdemes?

Ahogy egy kölyökmacska pupillája
- oly éber
ahogyan a körmei
- oly élesen
ahogy a simulása
- oly édesen
talán úgy érdemes

Végleg

meg leszel örökítve
az utókornak
bekeretezve
és felakasztva a falra

Mini abszurd

Szívében dárda,
Fölszögezve ő,
mint falra az üzenőpapír.

nocte

*„Az éjszaka eltakarja a világot,
de feltárja a világegyetemet.”*

Alkonyat Rómában

A fák feketesége lehűti az alkonyatot
a fehér felhők elúsztak az éjszakában
sötét semmiben derengő hangok a csillagok

Leszáll a nap

Farkasok dala kél
a hegyen Lancelot
lova lépdél
mi vonz e tájra, lovag?
Vak lepkeként száll az alkonyat.

Éjszaka

Tintakékbe öltözött az éj
sötét sárkányaink előbújnak
a bozót megrezzen, a laposan
kúszó szél körbefonja
az ernyedt virágok fejét
Elsüllyedt már a hold is,
és a Fiastyúk, eljön az
éjfél, az idő tovatűnik,
én pedig egymagam alszom...

Álom

Álomparton járok én
Vigyázok rád míg hajnal ér
Vállad a vállamhoz ér
Halálparton megyek eléd

Boszorkányéj

Sötét az árny
sötét a télikabát
eljegyezte már a magány
Gyilkos a mátká
öngyilkos a lány
nagy utazásra készül a halál
Fekete mágiát művel az élő
átfúródott az idő
vad hold tekint ki szívéből
A suttogó fák közt
üget az eltévedt zsoké
és sötét
sötét
oly sötét az éj!

amor

*„Már megint itt van
- majd elmúlik...”*

Álomvers

Ahogy ott álltál
fénylő tested fehér foltokkal tele
árnyékok rajzolják csontjaid
halhatatlan voltál mint én a párnán
ahogy felédnyúltam
de te egymásra csúsztattad kezed
és összetört a világ.

Szerelem

I.

Mosolygása kicsúszott szája szögletén.
Nem kísérte tengerzúgás a szavait,
ebből tudtam, hogy hazudik.
Zöld szél csapkodta a lábam.
Mennem kellett volna
és én maradtam.
Ő fordult el tőlem.
A betonházak fölött
felragyogott a nap.

II.

Csak ennyi volt.
Mefogta a kezét és elment vele.
A rózsák menedékét elöntötte a szürke tenger.
Az arany nap elhamvadt,
a hold megvénült egy perc alatt.
A sínek kemény vasát nem ágynak
szánták a halandók, nem bizony.
Utoljára az eget látta,
még mosolygott a
dübörgés előtt.

Szerelem

„Maradjunk együtt szerelmem.
Szerelmem: maradjunk együtt.”

- Virágot hozok neked
minden harmatos reggelen.
- Üldögélünk a csillageszes kertben
minden harmatos éjjelen.
- Vágjunk át együtt a hegyeken,
patakok mentén, utak során, réteken.
- Ahányszor csak szomjazol
friss vizet adok eléd.
- Vigyen minket a motorom,
száguldjon a szél.
- Mandulát, édes
gyümölcsöket rakok eléd.
- Új városokba érünk,
új embereket nézünk
minden áldott nap.
- Várni foglak porban,
hóban, napsütésben
minden áldott nap.
- Megjövök hozzád amint
leszáll a nap, a vörös alkonyatban,
minden átkozott este.
- Elszakadok tőled, mint
tőtől a levágott virág,
minden átkozott reggel.

A vágyódás erdeje

És akkor az a szó
egyszercsak testté válik
árnyékká és fénné
és verítékké
édessé, mint az ízük
egymás szájában
érzésekké, mik körbefonják
a testet, gyöngédségek
simogató marcangolásokká
vad kedvességekké,
forrón be nem tartott ígéreteké
enyém vagy súgja
elemésztő vágyak
bőrük játéka

ujjaik simulása
egymás szemében,
fogában, ágyékában
jelenlévő jelen,
az a pillanat, melyben
meghalnak a barátok
és már csak szeretők marad

„Majd elmúlik”

Akkor elküldted őt,
bár szíve szerint maradt volna
és te is inkább őt
de fáradt voltál,
kicsit féltél is már
meg azt hitted így kell
de jobban fájt mint valaha
előntötte a tenger lelkedet
fuldokoltál a hullámok alatt
azt remélted ennyi volt,
de feltört benned a hold
körbejártál vágyad körül,
mint saját farkába harapó kutya
„majd elmúlik” sose lesz így
az ég kékjét nem neked
találták ki,
aztán láttad újra
ismerős formák
a tenyeredben maradt
magadba húzódó
sóvárgóan üvöltő
mozdulatlanság

Napfogyatkozás

tán senki sem volt
míg idáig elért
csak nézted
de látni nem tudtad őt
valaki volt csak semmi több
aztán jött az az éj
villámcsapásként ért az est
hirtelen párnák közt
az ágyban egymás
kezét fogva

nem tudtátok hogyan
s miért
mitől jött ez az est
mitől szépültetek meg
s veletek a világ
mi ez a vágyó szédület
mely egymás ölébe
hajt titeket
filmként hatott az élet
tovasodott az
a pillanat
bár köröztetek a félelem
fekete farkasai űztek
ott időztek kebleteken
hol egymás hajába
futott ujjatok
azt mondják napfogyatkozás volt

Ő

Ha a szeretettel ölni lehetne
meghalnál most és azonnal
jégтарыos felszínén az égnek
bőröd illata selyembuborék
megbántottál ezerszer
egyszer sem kérdeztem miért
csak add nekem a magod
mi belőled fakad
és belőled él
kedves légy és áldozatos
sok az tán mit kérek tőled
ó, igen, de a vágyat nem lehet
megállítani már sosem
nekem mosolyogj
velem légy álmod előtt
hozzámszálljon gondolatod
légy bátrabb, hogy
beteljesítsd, mit az ég
adott neked
elvigy engem messze-messze
tündérmesék szép földjére
vagy ha nem, legalább hát
az itt és most kódébe,
ahol elvész a lélek, el a szó,
élvez a test és éled a vér
tiéd a szerelem

tiéd a lét
tiéd vagyok én is
míg árad a tér
míg hajnalba lép az éj
csillámos óráink színterén

Vad idill

lobog a láng
ülj ide kedves
hajtsd ölembe a fejed
mélázva nézünk
a melegítő tűzbe
körültünk csendbe hajlik az ég
így szeretlek, lásd,
nem durva zajba,
csak puha otthonunkba
hát ülj ide kedves,
ülj az ölembe,
Ne hagyd a sírban rohadni tested!

Délután

egy napsütötte kémény
egy nyikorgó ágy
ennyi voltál

ars regiones pingendi

*„Tarka szelek szárnyán
foltos lovak lépte dobban”*

Olasz hajnal

Blues-hajnal ködje úszik
sirályhullámok homokba verődnek
szürke nap kel a vizekben
lovak patái kagylókat törnek

Bibione

a kihaltság csöndje ez
miként a sivatagok
és a lázbetegek
halálos nyugalomba dermednek
a lázas lüktetés után
elvirágzott napsütések szaga száll
a fűtetlen szobák mélyén
az est fekete selyemlepelként
omlik rá a városra
mit távozóban egy kéz
elhajított puhán,
súlyosan és kilátástalanul
sötétlő magányok csöndje ez
céltalan kószák a tengerparton
összekötözött pálmák a sétányokon
valaha nyár volt
de már csak az elmúlás
készülődik birtokba venni tereit
és mindent előnt
a Várákozás csöndje
melynek nincs célja
és tartalma sem
csak formája vegetál
tovább az egyre
téliesebben csapkodó
tengervízben

Szieszta

a napmeleg bőr illata
összevegyül
a tenger dinnyeillatával
sirályok ejtőznek a szélben
a hullámok lusták partot érni
fénylő csönd bóbiskol a padokon
a pínéák is elernyednek
és beborít mindent
lassan és puhán
a délután

Őrség

esetlen nyárvégi pillanat
elomlasz a fényes csöndben
kitárulkozva felszív a nap
a kukoricacsövek rozsdái lesülnek
békesség ömlik a földön

Őszünnep

szívemben
indiántáncot
jár a nyár
lágyan hullámszik
megérint
lelkembe lép
halkan a nyár
lélekzése
kavarja a világot
zaját
puha csöndbe
olvasztja a nyár
lüktet a dob
vérem helyén
virágzik a nyár
aranszikkák
a szélben
vércsevijjogás
olvad szét
tűzben ég el a nyár

Révülés

táncolj csak
táncolj
csak körbe
tűzbe
égbe
alkonyatba
táncolj csak
táncolj
bele a napba
táncolj csak
táncolj
felfelé
míg táncod
a röpülés

iesus

*„Jézus megváltott.
Váltsd meg magad - Jézus fáradt”*

Ahogy bejött a városba...

...rá már nem emlékszem
csak arra, ahogy bejött a városba
meg a magányára emlékszem
mert a százezres tömeg közepén is
teljesen egyedül volt
meg a szenvedésére emlékszem
pedig én csak feldagadt ajkát láttam
és arra emlékszem még:
mielőtt elsötétült volna az ég
a nap áttűzött tőviskoronáján,
a szavaira sem emlékszem
nem is hiszem,
hogyan beszélt volna még
csak arra emlékszem
ahogy mentem hazafelé a kertek alatt
a meglelt s lenyugodni készülő
nappal együtt
a táncoló porszemeket néztem
valahonnan számár böngött
a templomban az ünnepre készültek
s mégsem éreztem jól magam
mert valahol az alkonyi város felett
valami teljes és betölthetetlen
hiány uralkodott mint
„amikor a vér kivonul a világból”

Lépések

Lépegetni, lépegetni
csöndesen
Ámulva és fénnel telten
ékesen
Lépegetni sárgán omló
köveken
Lépegetni várak alján
hegyesen
Lépegetni homok közén
nedvesen
Lépegetni sötét vizen
véresen
Olajfákat kertet lelteni
kevesen
S lépegetni, lépegetni
csöndesen

Miért ?

És még mindig nem elég, Uram?
Fekete élként
egeid felé hasítok
kínozhatsz, gyötörhetsz,
vértajtékos testtel is
győztesebb vagyok nálad,
simabőrűnél!

Kegyelmezz nekem!

Állok, szívverésem
egy pontba sűríttem,
lélekzetem
idegeimbe
szorul
hát
még
hova
húzódjak
össze
hogymint
ne érjenek villámaid?

Jaj!

istentelen a kín
színtelen hátam
ragyogva hajol előre
terrakotta hajam
lábam közé omlik
ez a mozdulat utolsó
kísérlet visszatérni
az örökkévalóságba

Köszönöm

Köszönöm neked.
Elvégeztetett.
Kicsorduló vérem
csillogó kelyhekben fogják föl,
felveszem hófehér köpenyem,
és megteszem azt a mozdulatot,
amivel végre kínzóim és
imádóim szemébe nézhetek.

Péntek

És most ott állt a poros utcán. Fáradt volt, nagyon fáradt.

A főtanács, a Szanhedrin a félkör alakú teremben ült össze. Addigra már jól ismerte őket: kétharmad részben a konzervatívok, jobbra az ultrakonzervatívok és egészen a jobboldali sarokból az a pár rokonszenvező hang.

Csillogott a sok ékszer, papi köntös, a hófehér köpenyek vakították szegény, bedagadt, kivörösödött szemét, mint ahogyan most vakította a szemébe tűző nap, ahogyan aláereszkedett a Sion mögött.

Júda könyörgő szeme, amivel ártatlanságát akarta bizonyítani. Most már úgyis hiába, örökre rajtamarad, hogy ő árulta el, mert ő járt legtöbbet a Városban. Pedig nem biztos, hogy így volt, hiszen mindenki tudta, merre jár és hallhatták a beszédeit is, ehhez nem kellett külön árulót felbérelni.

A vérvörös por a leszálló nap tűzében. A vér, az ő vére, amiből sok folyt az éjszaka. Újra bele-sajdult a teste az ütésekbe, a korbács nyomait tudta, egész életében viselni fogja. Fejbőre még mindig égett, a töviskorona hajcsomókat tépett ki belőle.

Meg kellett támaszkodnia a meleg házfalon. Megint elgyengült az éhségtől és a szomjúságtól.

Kéfas kardjának villanása éjszaka, a harsogó, csúfondáros suhancok végig az úton. És az a három szerencsétlen, ott fenn vonaglottak a kereszten. Kényszerítették, hogy végignézzék. Ő is köztük lehetett volna.

Sovány kutyák kergetik egymást az árnyékban, távolról éles kiáltások szállnak. A helytartó, az a csontosarcú, szikár ember nem is foglalkozott vele. Csak kiüzent, hogy már beszélt a főpapokkal, semmi dolga vele. A római katonák az ajtóban kicsit kíváncsian, kicsit undorodva nézték piszkos-véres köntösét.

Két alak közeleg az utca végén. Nem lehet még kivenni őket.

Ő is köztük lehetett volna. De amikor a Szanhedrin ismét összeült, Anás és Kaiafás, a vén és a testes fiatal pap nem sokat tanácskozott a többiekkel, már kérdéseket se tettek fel neki.

Az egyik talán ő, igen, Johanán!

Végül aztán, miután kiszabták a büntetését, legyintettek rá, azt mondván: a rómaiak szerint ártalmatlan, hagyjuk futni. Egy-két morgás hallatszott csak, és láthatta ahogy kivonultak előtte a fényes, öntudatos, zárkózott nemes emberek, ki a Tóráról, ki a gyermekeiről, ki a szőlőjéről beszélgetve. Láthatta magát a szemükben: a tépett, rongyos köpenyét, mocskos, felsebzett lábát, felszaggatott homlokát, vértől összeragadt hajcsimbókjait, nagy kidülledt szemét, ferde orrát, egész emberi nyomorúságát. Az ő, az isteniek lenéző tekintetében.

Aztán az örök kilökték ide.

És most itt állt a poros utcán. Fáradt volt, nagyon fáradt. És aki közelgett, az se Johanan volt, csak egy rá hasonlító fiatal, göndörfürtös fiú, aki leplezett kíváncsisággal nézett végig azon a szegény emberen, de hát a hasa tele volt, rajta új gyapjúruha, két juha ellett, és a szomszédék lánya hajnalban mirtuszágat tört neki.

Az a fekete ember mit számít neki, aki ott áll egyre a fal tövében a sűrűsödő sötétségben és nem tud hova menni.

Nem tud hova lenni....

A Passió margójára

- Honnan jössz ismeretlen ember? Hogy hívnak? - kérdezte József.

- Onnan. Keresztek árnyékából, barlang homályából. A nevem *Anasztáz* - felelte amaz.

- Emlékszem rád - mondta félrehajtott szomorú fejjel Péter, - emlékszem az ujjaid szorítására, hosszú, csontos ujjaidra. De többre igazán nem.

- Találkoztam veled - mondta János - szeretted engem, mosolyogtál rám. Jó volt veled.

- Akkor még Jesuának hívtak - mondta Máté -, segítettél az embereken. Talán túlságosan is.

- Álmodtam rólad - mondta a helytartó.

- Megsebeztelek - mondta a százados.

- És a nők? - kérdezte valaki. - Mirjam, Márta, Magdaléna... a többiek...

És az útszéli kocsmára az emlékezés csöndje települt.

Künn a sivatagi éjben pedig Tamás várt rá türelmesen.

Várt rá, hogy megérinthesse....

The (happy) end

*„Amikor már kimerítettük az összes lehetőséget,
jusson eszünkbe, hogy még nem.”*

Kifosztás

Úgy állok itt
mint szerelmes király
aki egy ihletett pillanatában
leszórta magáról nehéz
földi kincseit
s meztelen szépségében

-&-